

Arrest

nr. 113 368 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HASOYAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 27 juni 2008 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde datum het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 december 2009 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nummers 40 627 en 40 630 van 23 maart 2010 verwerpt de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

1.4. Verzoekers dienen op 31 januari 2013 elk een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 7 februari 2013 de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op dezelfde datum aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...]
geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn : Armenië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.01.2013 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 27.06.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.03.2010 werd afgesloten met een negatieve beslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 31.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een oproepingsbrief in hoedanigheid van getuige naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene louter gevraagd wordt zich te melden in hoedanigheid van getuige en uit de oproepingsbrief nergens blijkt dat hij vervolgd of opgesloten zou worden indien hij zich zou aanbieden; overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document aantoont dat de betrokkene een verzending heeft ontvangen maar geen verwijzing bevat naar de inhoud van het document; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij zou verdacht worden van het plegen van een staatsgreep waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn : Armenië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.01.2013 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 27.06.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 24.03.2010 werd afgesloten met een negatieve beslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 31.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart dat bij terugkeer naar haar land van herkomst haar leven in gevaar is waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe

gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953, hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij geen nieuwe elementen bijbrengt ter staving van zijn tweede asielaanvraag.

Immers:

[...]

Verzoekers hebben vanwege de broer van dhr. [H.H.] een brief ontvangen vanuit Armenië met postdatum 17.01.2013 gericht aan verzoeker zelve met vermelding van zijn correcte verblijfsadres in België. Dit kan worden gecatalogiseerd als de enveloppe waar de initiële convocatie in werd verstuurd en wordt niet betwist door verwerende partij (Stukken 2).

De initiële convocatie is daarenboven bekleed in een afzonderlijk Armeense enveloppe met postdatum 14.01.2013 en is duidelijk gericht aan dhr. [H.H.] met zijn gekende adres in zijn land van oorsprong en zulks wordt tevens niet betwist door verwerende partij (Stukken 3).

Er mag met zekerheid worden aangenomen bij gebreke aan betwisting terzake, dat verzoeker duidelijk op 14.01.2013 een brief ontvangen vanwege de politionele diensten in Armenië, met de melding om zich in het kader van de strafrechtelijke onderzoek aangevat dd. 05 juni '2008 overeenkomstig artikel 258 van het Wetboek van Strafrecht van Republiek Armenië zich aan te bieden op 16.01.2013 om 15.00 uur als getuige. Dit blijkt alvast uit een vrije vertaling van dit stuk en wordt tevens niet betwist door verwerende partij.

Er weze eerstens benadrukt dat verwerende partij de waarachtigheid en de echtheid van dit stuk niet betwist in de omstreden beslissing(en), doch enkel moeite ondervindt om aan te nemen dat verzoeker bij gebreke aan een expliciete vermelding in die zin, effectief zou worden vervolgd of opgesloten worden indien hij zich zou aanmelden bij de gevraagde politionele diensten op de aangehaalde datum.

Verzoeker heeft tijdens zijn eerste asielaanvraag zijn problematiek uitvoerig aan verwerende partij uitgelegd en binnen de mogelijkheden heeft hij zulks ook gestaafd, doch werd deze ongunstig afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om reden dat de vorige raadsman van verzoeker niet op de vastgestelde zittingsdatum verscheen, evenmin verzoekers adviseerde om te verschijnen, aangezien hij verzoeker zou vertegenwoordigen.

Een asielzoeker kan na afloop van een eerdere asielprocedure een nieuwe asielaanvraag indienen als hij nieuwe elementen heeft. Verzoeker heeft onomstootbaar nieuwe elementen naar voren gebracht blijkende uit Stukken 2, 3 en 4.

Nieuwe elementen zijn gegevens die in de afgelopen asielprocedures niet konden worden aangebracht, dus na het afsluiten van de eerste asielprocedure, met name na de inberaadname van de zaak door de RvV, alwaar verzoeker zijn vorige raadsman niet verschenen is.

Verzoeker is na het einde van de vorige asielprocedure in het bezit gekomen van nieuwe documenten die onmiddellijk naar hem werden overgemaakt door zijn broer. Dit blijkt echter uit het postdatum ontvangst brief inzake de convocatie op 14/01/2013 en de postdatum inzake het versturen van de brief door de broer van verzoeker op 17/01/2013 (amper 3 dagen), en die de ingeroepen vrees voor vervolging aantonen.

Er zijn in casu nieuwe gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben nadat dit nog kon worden ingeroepen nl. de nakende presidentsverkiezingen in Armenië en zijn beklede rol en functie in het kader van de vorige presidentsverkiezingen in Armenië, die de oorzaak vormden van zijn oorspronkelijke vlucht uit Armenië.

Het loutere feit dat op de convocatie vermeld staat dat verzoeker als getuige dient op te treden wil niet betekenen dat verzoeker niet zou worden opgesloten en/of vervolgd gelet op de concrete elementen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag en de nakende presidentsverkiezingen in Armenië. Bovendien heeft verwerende partij de desbetreffende artikel ex 258 van het Armeense Strafwetboek niet nader onderzocht.

Immers artikel 258 van het Armeense Strafwetboek stelt uitdrukkelijk:

“Chapter 25.

Crimes against public order and morality.

Article 258. Hooliganism.

1. Hooliganism is brutal violation of public order which is manifested in express disrespect and accompanied with violence in relation to citizens or a threat to use it, as well as, destruction or damage of somebody's property, is punished with correctional labor for the term of up to 6 months, or with arrest for the term of 1-3 months, or with imprisonment for the term of up to 2 years.

2. Brutal breach of public order combined with exceptional cynicism, is punished with correctional labor for up to 1 year or imprisonment for up to 3 years

3. The action envisaged in part 1 or 2 of this Article, committed:

- 1) by a group of persons or organized group;*
- 2) by offering resistance to a representative of authorities, or a person carrying out a duty of public order protection or a person preventing breach of public order,*
- 3) By a person who has previously committed hooliganism.*
- 4) Combined with medium gravity damage to the health of the person, is punished with correctional labor for 1-2 years, or imprisonment for up to 5 years*

4. The act envisaged in parts 1, 2 or 3 of this Article, committed with a weapon or another item used as a weapon, is punished with imprisonment for the term of 4 to 7 years.”
(<http://www.parliament.am/legislation.php?sel=show&ID=1349&lang=eng>).

In casu is verzoeker derhalve de stelling toegedaan dat er wél nieuwe elementen zijn bijgebracht en men ten onrechte niet is overgegaan naar de onderzoeksfase ten gronde, temeer daar de desbetreffende artikel 258 Strafwetboek precies handelt over misdrijven tegen de openbare orde en goede zeden, en verzoeker - niettegenstaande dat zulks niet expressis verbis is vermeld op de convocatie - zou worden opgesloten en/of vervolgd wegens zijn politieke functie en rol.

Verzoeker vreest derhalve thans ernstig voor zijn leven en voor het leven van zijn gezin bij zijn terugkeer (Stukken 4).

Daar verzoekers nogmaals opmerken dat verwerende partij de waarachtigheid en de echtheid van de bijgebrachte stukken niet betwist en dat er in casu een duidelijke indicatie aanwezig is inzake de verwijzing van de enveloppen naar de inhoud van het document, blijkende al reeds uit het gegeven dat

verzoeker op 14/01/2013 een convocatie heeft ontvangen op zijn adres te Jerevan (Armenië) middels de welk hij werd opgeroepen om op 16/01/2013 als getuige op te treden, en dat zijn broer deze stukken middels een afzonderlijke brief naar verzoeker heeft verstuurd op 17/01/2013 (Stukken 2 + 3).

Dat verzoeker echter na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag wél nieuwe elementen bijbracht voor een tweede asielaanvraag. Verwerende partij somt deze op in de motieven van de thans bestreden beslissingen.

Verzoeker heeft bovendien bij zijn tweede asielaanvraag duidelijk melding gemaakt van het feit dat hij bijkomende stukken zou overmaken aan verwerende partij op zijn convocatie dd. 07/02/2013. Verzoeker heeft met zijn heel gezin op de desbetreffende dag urenlang gewacht zonder dat verwerende partij de bijkomende stukken in ontvangst heeft genomen, niettegenstaande dat verzoeker diverse pogingen heeft ondernomen gedurende zijn wachttijd op 07/02/2013 om deze stukken vooralsnog te deponeren.

De tweede asielaanvraag werd echter ondanks deze nieuwe informatie en stukken niet in overweging genomen.

Dat verzoeker echter blijft volharden in de problemen in het land van herkomst en al het mogelijke deed en doet om zoveel mogelijk bewijsstukken hierover te verzamelen. Dat het tevens geen toe val kan vormen dat hij juist voor de presidentsverkiezingen in het aandachtspunt van de politieke diensten treedt en uitgelokt wordt als getuige in het kader van het verstoren van de openbare orden en de goede zeden...

Dat verzoeker zich genoodzaakt zag om opnieuw zijn kans te wagen door zijn huidige asielaanvraag.

Echter wordt hij hierover weer niet gehoord en niet in de mogelijkheid gesteld om zijn opmerkingen te formuleren aangaande de bij gebrachte stukken en de nog bij te brengen stukken.

Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging.

Verzoeker koesterde een gegronde vrees voor vervolging, waarvoor hij niet de bescherming van de autoriteiten kon invoeren.

Dat verzoeker zijn land is moeten ontvluchten wegens gevaar voor zijn fysieke integriteit. Dit is derhalve de reden waarom hij niet naar Armenië kan terugkeren.

Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden.

Dat de elementen van verzoekers' asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan. Verzoekers leven en dat van zijn echtgenote en kinderen werd bedreigd en dat het niet zeker is dat hun leven niet opnieuw in gevaar zou zijn wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Armenië.

Dat op zijn minst verzoekers had moeten gehoord worden om zijn nieuw verkregen informatie over de thuissituatie te kunnen verduidelijken.

Dat verwerende partij dit echter weigert en louter aanhaalt in de motivering dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt.

Dat derhalve de bestreden beslissingen niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

“De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519);

‘L’exigence de la motivation d’une décision est destinée à ce que l’intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient’. (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989)

In casu kan niet worden betwist dat de bestreden beslissingen een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.

In casu zijn de bestreden beslissingen in elk geval niet afdoende gemotiveerd.

“Dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt : in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen....”(BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1994-95,34).

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is;

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St, THJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

[...]

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de formele motiveringsplicht wordt vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ingegaan op de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van hun herhaalde asielaanvragen ingeroepen elementen en/of stukken en toelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich, wat de in zijn hoofde genomen beslissing betreft, beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Deze bepaling luidde als volgt:

“De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekende, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker bracht naar aanleiding van zijn herhaalde asielaanvraag volgende stukken aan:

- een oproepingsbrief, waarbij verzoeker wordt opgeroepen om zich op 16 januari 2012 te melden bij de politie van Jerevan in de hoedanigheid van getuige;
- een enveloppe van verzending (van de oproepingsbrief) naar verzoekers officiële adres in Armenië;
- een enveloppe van verzending (van de oproepingsbrief) door verzoekers broer naar België.

Wat de bijgebrachte oproepingsbrief in de hoedanigheid van getuige betreft, waarvan niet blijkt dat deze gedateerd is, stelde verweerder dat hieruit enkel blijkt dat verzoeker wordt gevraagd zich te melden in de hoedanigheid van getuige. Verweerder geeft aldus aan van oordeel te zijn dat dit voorgebrachte stuk niet relevant is, in de zin dat dit stuk niet van aard is dat hieruit ernstige aanwijzingen kunnen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “*nieuw gegeven*” omvat niet dat elk stuk dat nog niet ter beoordeling werd voorgelegd aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de

bestreden beslissing, laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c)). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag steunde op zijn activiteiten voor de politieke oppositie, met name het feit dat hij de campagne van de oppositie steunde op diverse manieren, dat hij vertrouwenspersoon was voor Levon Ter Petrosyan tijdens de presidentsverkiezing van 19 februari 2009 in opdracht van de JUK-partij, dat hij probeerde fraude te verhinderen tijdens deze verkiezingen, dat hij aanwezig was op de betogingen naar aanleiding van de fraude die werd vastgesteld bij de verkiezingen en dat hij meegewerkt had aan een blokkade tijdens deze betogingen in opdracht van Hakob Hakobyan. Ter staving van zijn betoog legde verzoeker een accreditatie als vertrouwenspersoon bij de verkiezingen op 19 februari 2008 voor, evenals een brief van Hakob Hakobyan om te bevestigen dat hij vertrouwenspersoon was en dat hij problemen kende naar aanleiding van de gebeurtenissen op 1 en 2 maart.

Betreffende de verklaringen van verzoeker dat hij vertrouwenspersoon was tijdens de verkiezingen van 19 februari 2009 en de hiertoe voorgelegde accreditatie stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 december 2009 vast dat verzoekers identiteitsgegevens niet zijn terug te vinden op de exhaustieve lijsten van de Centrale Electorale Commissie met de namen van de personen die optraden op 19 februari 2008 als vertrouwenspersoon/proxy en dat bijgevolg moet worden getwijfeld aan de authenticiteit van deze accreditatie en van verzoekster verklaringen in dit verband dat hij in deze hoedanigheid ernstige problemen heeft gekend. De commissaris-generaal oordeelde dat dan ook moeilijk geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker als zou hij bij een terugkeer naar Armenië moeten vrezen voor een gefabriceerde rechtszaak omdat hij het vervalsen van verkiezingen in zijn kiesbureau probeerde te verhinderen. Inzake de voorgelegde brief van H. Hakobyan stelde de commissaris-generaal dat deze brief is gedateerd op een datum waarop voormelde persoon reeds gearresteerd was en dat het weinig geloofwaardig is dat de Armeense autoriteiten zouden toestaan dat Hakob Hakobyan in de periode dat hij gearresteerd en opgesloten was, een attest zou mogen schrijven om te bevestigen dat verzoeker vertrouwenspersoon was en vervolgd werd vanwege de gebeurtenissen op 1 en 2 maart. Verder motiveerde de commissaris-generaal dat op 19 juni 2009 het Armeense parlement, op voorstel van staatshoofd Serge Sarkisyan, een amnestiemaatregel uitvaardigde die expliciet van toepassing is op personen betrokken bij de gebeurtenissen van 1 en 2 maart 2008. Deze amnestie betrof ook vijf personen in het kader van het opzienbarende “*proces van de zeven*” en hierbij werd Hakob Hakobyan na afronding van zijn proces in vrijheid gesteld. De commissaris-generaal stelde ook vast dat Hakob Hakobyan nog altijd afgevaardigde is in het Armeense parlement en dat hij zijn mandaat zal verderzetten als oppositielid. De door verzoeker ingeroepen vrees voor problemen met de Armeense autoriteiten omdat hij op de hoogte is van de opdrachtgever, i.e. Hakob Hakobyan, van de blokkade in de Leostraat tijdens de betogingen begin maart 2008 wordt als weinig geloofwaardig beschouwd en op zijn minst niet meer als actueel aangezien Hakob Hakobyan intussen al amnestie heeft gekregen van de Armeense autoriteiten met betrekking tot de gebeurtenissen begin maart 2008. De commissaris-generaal wees er in ondergeschikte orde op dat, in de hypothese dat verzoekers relaas geloofwaardig is, quod non, er zich in de periode van de verkiezingen in Armenië ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, hebben voorgedaan, maar dat in tussentijd de situatie is geëvolueerd en er

voor personen met het voorgehouden profiel van verzoeker, met name een sympathisant van de politieke oppositie die actief was in de kiescampagne en tijdens de verkiezingen en bij de betogingen, actueel geen gegronde vrees voor vervolging is.

In het kader van zijn tweede, thans voorliggende, asielaanvraag gaf verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij zich baseerde op dezelfde problemen die hij reeds aanhaalde tijdens zijn eerste asielrelaas. Zo gaf hij tijdens zijn gehoor op 29 januari 2013 aan dat zijn *“problemen nog steeds actueel zijn, vooral de laatste tijd”*. Hierbij doelde hij op nakende verkiezingen in Armenië. Hij stelde dat de Armeense autoriteiten vroegere activisten opnieuw zijn beginnen vervolgen.

Verzoeker tracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas zoals vastgesteld bij zijn eerste asielaanvraag te herstellen door het voorleggen van een oproepingsbrief waarbij hij wordt opgeroepen om zich op 16 januari 2012 te melden bij de politie van Jerevan in de hoedanigheid van getuige. Bij gebreke van nieuwe gegevens die duidelijk betrekking hebben op de reeds ongeloofwaardig bevonden politieke activiteiten van verzoeker in het verleden en bij gebreke van objectieve elementen die erop wijzen dat actueel in Armenië naar aanleiding van de verkiezingen mensen worden lastig gevallen of vervolgd omwille van eerdere oppositieactiviteiten – die, zoals gezegd, wat verzoeker betreft tijdens de vorige asielprocedure als ongeloofwaardig werden beoordeeld –, komt het de Raad evenwel niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder oordeelde dat een loutere vraag om zich te melden als getuige niet van aard is om de eerdere beslissing van de commissaris-generaal te wijzigen en om alsnog aan te tonen dat er sprake is van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade op grond van de eerdere oppositieactiviteiten van verzoeker. Verzoeker linkt de door hem voorgebrachte oproepingsbrief om zich als getuige te melden met de reeds ongeloofwaardig bevonden politieke activiteiten in het verleden en de nakende verkiezingen in Armenië, doch – bij gebreke van voornoemde gegevens – kan een verband in deze zin niet worden vastgesteld.

Door op algemene wijze te betogen dat het feit dat op de convocatie staat vermeld dat verzoeker zich als getuige dient te melden nog niet betekent dat hij niet zal worden opgesloten of vervolgd en door het artikel 258 van het Armeense strafwetboek te citeren, weerlegt verzoeker het determinerende motief van de beslissing, met name dat verzoeker enkel wordt opgeroepen als getuige, niet. Er kan in dit verband ook nog worden opgemerkt dat het door verzoeker geciteerde artikel van het Armeense strafwetboek handelt over hooliganisme of ernstige inbreuken op de openbare orde, daar waar verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij wordt verdacht van het plannen of plegen van een gewapende staatsgreep op 1 maart 2008. Verzoeker toont niet aan dat enig verder onderzoek in dit verband zich opdrong. Verweerder kon er in de eerste bestreden beslissing op correcte wijze op wijzen dat verzoeker zijn bewering dat hij wordt verdacht van een gewapende staatsgreep met geen enkel bewijsstuk kan staven.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het neerleggen van dit stuk slechts tracht voort te bouwen op een asielrelaas waarvan het ongeloofwaardig karakter reeds werd aangetoond aan de hand van een combinatie van niet ter discussie staande vaststellingen die voortvloeiden uit het gehoor tijdens de behandeling van het eerste asielverzoek (RvS 27 november 2002, nr. 113.002). Het is niet kennelijk onredelijk om stukken die geen fundamenteel nieuw inzicht bieden betreffende de individuele situatie van een vreemdeling, zoals het in casu voorgelegde stuk, niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen.

In zoverre verzoeker aan de hand van de postdatums van de door hem voorgelegde enveloppes tracht aan te tonen dat de voorgelegde oproeping betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin deze konden worden aangebracht, merkt de Raad op dat dit gegeven als dusdanig niet wordt betwist door verweerder. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen bevat evenwel cumulatieve voorwaarden, zodat de vaststelling dat de voorgelegde oproepingsbrief niet relevant is in de zin van deze wetbepaling volstond als grondslag om dit stuk niet te weerhouden als nieuw gegeven. Een verdere bespreking van het middel betreffende de voorgelegde enveloppes dringt zich dan ook niet langer op. De enveloppes zijn op zich ook geen stukken die prima facie ernstige aanwijzingen kunnen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Ten overvloede merkt de Raad wel nog op dat verzoeker verkeerdelijk stelt dat verweerder niet betwist dat op basis van de voorgelegde enveloppes blijkt dat de oproepingsbrief op 14 januari 2013 naar verzoekers adres in Armenië werd verstuurd en vervolgens op 17 januari 2013 door verzoekers broer naar België werd verstuurd. In de bestreden beslissing wordt immers

uitdrukkelijk aangegeven dat de betreffende enveloppes weliswaar aangeven dat iets werd verzonden, doch dat deze geen verwijzingen naar de inhoud van de zending bevatten. Verzoeker betwist niet dat de enveloppes slechts een vermelding van het adres en de naam van de bestemming bevatten, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze er een *“duidelijke indicatie aanwezig is inzake de verwijzing van de enveloppen naar de inhoud van het document”*. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder hieromtrent onredelijk heeft gemotiveerd.

Verzoeker verwijst verder nog naar een attest van het Armeens nationaal leger daterend van 18 januari 2013 (overtuigingsstuk 4), doch er blijkt niet dat hij dit document heeft overgemaakt naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met een document dat verzoeker thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag uitdrukkelijk melding zou hebben gemaakt van het feit dat hij nog bijkomende stukken wenste over te maken, kan de Raad enkel vaststellen dat deze bewering niet wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Verzoeker werd immers op 31 januari 2013 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd over de *‘nieuwe gegevens’* die hij wenste aan te voeren. Nergens in het verslag van dit verhoor, dat door verzoeker werd ondertekend, wordt melding gemaakt van verzoekers voornemen om bijkomende elementen over te maken. Daarenboven mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle door hem nuttig geachte documenten tijdig, met name bij het indienen van de asielaanvraag, overmaakt.

In zoverre verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt de asielaanvraag enkel te weigeren omwille van het feit dat hij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht en hem niet te hebben gehoord omtrent de situatie in zijn herkomstland, dient te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt was tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verweerder zou derhalve zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een onderzoek ten gronde zou hebben gevoerd. Daarenboven kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt nooit in de mogelijkheid te zijn geweest bijkomende inlichtingen te verschaffen omtrent de nieuwe elementen. Verzoeker werd immers op 31 januari 2013 door verweerder verhoord, waarbij hij in de mogelijkheid was toe te lichten welke nieuwe elementen hij wenst aan te brengen en verdere verklaringen af te leggen.

Verzoekers betoog, dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, geeft te dezen ten slotte weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker betwist, laat staan weerlegt, op geen enkele wijze in concreto de motieven van de eerste bestreden beslissing. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker louter aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Daar verzoekster voor haar tweede asielaanvraag verwees naar de nieuwe elementen overgemaakt door verzoeker en in het verzoekschrift op geen enkele wijze wordt ingegaan op de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing, met name *“overwegende dat de betrokkene verklaart dat bij terugkeer naar haar land van herkomst haar leven in gevaar is waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven”*, kan evenmin wordt aangenomen dat de beslissing genomen in hoofde van verzoekster werd genomen op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de gegevens zoals deze blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoekers tonen niet aan dat zij bij hun tweede asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrachten die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij die gegevens hadden kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De concrete motieven, op grond waarvan de herhaalde asielaanvragen met de bestreden beslissingen niet in overweging worden genomen, ontkrachten zij geenszins. De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers tonen niet aan met welke stukken of gegevens, die reeds bij de totstandkoming van de bestreden beslissingen bij verweerder voorlagen, geen rekening werd gehouden.

Waar verzoekers verder aangeven een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken, herhaalt de Raad dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken en nuttig geachte stukken voor te leggen naar aanleiding van het verhoor dat werd afgenomen op 31 januari 2013. Er blijkt op geen enkele wijze dat hen de voorlegging van bepaalde stukken zou zijn geweigerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag betreft, merkt de Raad op dat gezien verzoekers niet aantonen dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, niet kan ingezien worden op welke wijze het artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, quod non. Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS